

[Justitsministeren.]

til retsplejelovens bestemmelser om ransagning i §§ 755—58 og om tilbageholdelse af breve i § 750. En fuldstændig overførelse af reglerne om ransagning eller om beslaglæggelse af breve er på grund af forholdenes forskellighed ikke mulig.

Om de enkelte bestemmelser i lovforslaget kan jeg henvise til de motiver, der ledsager forslaget, idet jeg blot skal fremhæve følgende:

I § 750 a gives regler for, under hvilke betingelser egentlige telefonaflytninger kan finde sted.

Det skal ifølge retskendelse kunne ske, når aflytning vil være af væsentlig betydning for opklaring eller afværgelse af en forbrydelse, som det tilkommer statsadvokaten at påtale.

Uden forudgående retskendelse skal politiet undtagelsesvis kunne foretage aflytning i visse i forslaget nærmere opregnede tilfælde. Det er imidlertid en forudsætning for en sådan aflytning, at der er øjensynlig fare for, at øjemedet ville forspildes, hvis retskendelse skulle afventes. Såfremt aflytning foretages uden retskendelse, påhviler det politiet at indgive beretning til retten inden 24 timer efter aflytningens foretagelse.

Det overlades da til retten at afgøre, om aflytningen kan godkendes og eventuelt fortsætte. Hvis retskendelse ikke foreligger inden 3 dage fra aflytningens påbegyndelse, skal aflytningen afbrydes og vedkommende telefonselskab indberette det passerede til retten.

Efter forslaget til § 750 b kan det i visse nærmere angivne tilfælde ved kendelse bestemmes, at vedkommende telefonselskab skal meddele politiet oplysninger om stedfundne telefonsamtaler. Der er her ikke tale om en egentlig telefonaflytning, og betingelserne for, at politiet kan få adgang til disse oplysninger, er derfor ikke så strenge som betingelserne i forslagets § 750 a. Sådanne oplysninger skal i påtrængende tilfælde kunne indhentes hos telefonselskaberne uden forudgående retskendelse. I så fald finder bestemmelserne i § 750 a om politiets indberetningspligt og rettens efterfølgende kontrol med telefonaflytning tilsvarende anvendelse.

Endelig indføres der ved ændringsforslaget til § 814 en lignende bestemmelse

om virkningen af, at politiet undlader at overholde de foreskrevne frister for indberetning til retten, som den, der gælder med hensyn til beslaglæggelse, ransagning, anholdelse eller fængsling. Herefter kan retten efter omstændighederne standse en påbegyndt aflytning, såfremt indberetning ikke indgives rettidigt.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til en velvillig behandling i det høje ting.

Formanden: Udenfor dagsordenen giver jeg ordet til den højtærede finansminister, for at han kan fremsætte de for hans vedkommende anmeldte lovforslag.

Finansministeren (Kampmann): Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte følgende 8 lovforslag:

Forslag til lov om udskrivning af indkomst- og formueskatten til staten for skatteåret 1954—55,

forslag til lov om udskrivning af en værne-skat for skatteåret 1954—55,

forslag til lov om en tillægsindkomstskat for skatteåret 1954—55,

forslag til lov om børnetilskud,

forslag til lov om forlængelse af midlertidige ændringer i forbrugsafgiftslove,

forslag til lov om forlængelse af lov om forskellige forbrugsafgifter,

forslag til lov om forlængelse af lov om omsætningsafgift af forskellige varer og endelig

forslag til lov om en tillægsafgift af visse motor køretøjer m. v. for finansåret 1954—55.

Samtidig med disse forslag vil indenrigs- og boligministeren fremsætte forslag til lov om midlertidig ændring i loven om den fælleskommunale udligningsfond (vedrørende udskrivningen af fælleskommunal indkomstskat for skattåret 1954—55), og jeg vil i det følgende tillade mig at omtale også dette lovforslag som et led i regeringens samlede skatteplan for det kommende finansår.

Inden jeg går over til at omtale de enkelte lovforslag nærmere, vil jeg dog gerne fremsætte et par bemærkninger om den statsfinansielle situation og dennes sammenhæng med den almindelige økonomiske udvikling.

Ved fremsættelsen af finanslovforslaget den 18. november gav jeg en foreløbig oversigt over hovedforskydningerne på stats-

[Finansministeren.]

budgettet. Der foreligger på nuværende tidspunkt mere fyldige oplysninger om stillingen for indeværende finansår, navnlig gennem styrelsernes forslag til tillægsbevillingslovforslaget, som iøvrigt vil blive fremsat i løbet af næste uge.

I forhold til den bedømmelse, jeg gav i november, er der på enkelte vigtige punkter visse korrektioner. De senest foreliggende oplysninger fra forsvarsministeriet tyder således på, at de samlede forsvarsudgifter knap når så højt op, som vi antog i efteråret. Medens de militære anlægsudgifter da blev anslået til at ville ligge på 200 mill. kr., regner man nu kun med ca. 165 mill. kr.; der er fortsat forsinkelser med arbejdernes udførelse, hvortil i den seneste tid også vejrforholdene har bidraget. Der skulle altså blive en besparelse på forsvarets anlægsudgifter på ca. 35 mill. kr. og antagelig en tilsvarende besparelse på driftsudgifterne. Den samlede besparelse på de militære udgiftsposter vil dog stort set blive opvejet af større udgifter på andre poster på drifts- og anlægsbudgettet. De civile anlægsudgifter er således fortsat voksende, bl. a. på grund af de store bevillinger til vejanlæg.

Blandt driftsudgifterne er det navnlig de sociale udgifter, der viser stigning. Alders- og invaliderenten vil således ialt stige fra 464 mill. kr. sidste år til omkring 535 mill. kr. i indeværende finansår. En del af stigningen skyldes, at antallet af rentemodtagere er steget; det er en tendens, der som bekendt vil fortsætte mange år fremover. Resten af stigningen skyldes de forbedringer, der er gennemført for rentemodtagerne.

Udgifterne i Grønland er også steget stærkere, end man hidtil har regnet med. De samlede drifts- og anlægsudgifter i Grønland udgjorde i finansåret 1949—50 34 mill. kr. og er i de følgende finansår steget til henholdsvis 53 mill. kr. i 1951—52 og ca. 63 mill. kr. i indeværende finansår. Det tal, der kommer til at stå på tillægsbevillingsloven, bliver noget mindre, da der, som følge af at Grønlandsdepartementet omlægger sit regnskabsår, kun medtages tre kvartaler på statsbudgettet for i år. Der er, såvidt jeg kan se, intet tegn på, at den stigende linie ikke vil fortsætte; jeg tror derfor, at vi må til at se på, om der i

højere grad kan tages finansielle hensyn ved tilrettelæggelsen af virksomheden i Grønland.

I min finanslovtale i november anslog jeg, at de samlede drifts- og anlægsudgifter i indeværende finansår ville komme til at andrage ca. 3 770 mill. kr., og da forskydningerne på udgiftssiden stort set opvejer hinanden, kan jeg i dag fastholde dette tal.

Derimod er der sket ændringer på indtægtssiden, som gør helhedsbilledet noget gunstigere. Det drejer sig fortrinsvis om tre poster: selskabsskatterne, forbrugsafgifterne og statsvirksomhederne.

Det er erfaringsmæssigt meget vanskeligt at vurdere, hvor meget selskabsskatterne vil indbringe, bl. a. fordi regnskabsresultaterne i få, meget store selskaber vejer tungt til. Hertil kommer, at beregningsreglerne for selskabsskatterne gør det vanskeligt at skønne over provenuets bevægelser. Nu foreligger imidlertid opgørelsen for første del af skatteåret 1953-54, og på grundlag heraf kan det anslås, at selskabsskatterne ialt vil indbringe ca. 370 mill. kr.; dette er godt 45 mill. kr. mere end forrige år, hvis resultat var lagt til grund for den bedømmelse, jeg gav i november.

Både forbrugsafgifterne og statsvirksomhederne har indbragt større beløb som følge af den stigning i forbrug og omsætning, som fandt sted i løbet af 1953. Det samlede resultat heraf er blevet, at man nu kan regne med, at indtægterne for staten og for udligningsfonden ialt vil andrage ca. 3 950 mill. kr. i indeværende finansår. Det er 135 mill. kr. mere, end jeg turde regne med i november, og det er en fremgang på omkring 350 mill. kr. sammenlignet med sidste finansår.

Herefter skulle der fremkomme et overskud på drifts- og anlægsbudgettet på omkring 180 mill. kr. i indeværende finansår mod et overskud på omkring 300 mill. kr. i året forud. Da finansåret endnu ikke er afsluttet, vil de endelige tal kunne afvige lidt i den ene eller den anden retning fra dette skøn.

Den statsfinansielle stilling tegner sig således nu en del bedre, end vi tidligere har regnet med, men — det vil jeg gerne understrege — noget af forbedringen er midlertidig, forsåvidt som den, som jeg nævnte, delvis skyldes forsinkelser på det

[Finansministeren.]

militære anlægsbudget og i materielle leverancer til forsvaret.

Jeg skal herefter gøre et par bemærkninger om udsigterne for det kommende finansår.

I relation til de forslag, jeg om lidt skal omtale nærmere, og som fremsættes i dag, er det udsigterne for det kommende år, der har interesse.

Såfremt de gældende skatte- og afgiftslove som foreslået forlænges stort set uforandret, og under forudsætning af at vi fortsat vil få en høj produktion og beskæftigelse, kan de samlede indtægter for 1954—55 nu anslås til omkring 4 130 mill. kr. eller næsten 200 mill. kr. mere end i indeværende finansår. Godt halvdelen af denne stigning skyldes indkomstskatten fra personer, heraf hidrører fra forbrugsafgifterne og resten igen godt halvdelen fra motorafgifterne.

Nødvendigheden af at fastholde dette store skatteprovenu vil forstås, når jeg samtidig oplyser, at det må forventes, at udgifterne vil stige endnu stærkere, nemlig med ialt henved 300 mill. kr. Denne betydelige udgiftsstigning fremkommer til trods for en stor tilbageholdenhed overfor de mange krav, der fra alle sider stilles til statskassen, og til trods for de på mange områder fortsatte bestræbelser for gennem besparelser og rationaliseringer at formindske udgifterne.

Udgiftsstigningen hidrører navnlig fra et par enkelte store poster, nemlig forsvaret, hvor man regner med en stigning på henved 150 mill. kr., og alders- og invaliderenten, hvor man regner med en stigning på omkring 60 mill. kr. Jeg har heri medregnet udligningsfondens bidrag til kommunerne og har indregnet merudgifter til udligning af forskellen mellem satserne i hovedstaden, provinsbyerne og landet, men iøvrigt forudsat bibeholdelse af de nuværende ydelser.

På eet punkt vil der kunne påregnes en væsentlig besparelse, nemlig tilskudsordningerne til konsummælk og rugbrød. Udgiften hertil udgør ialt 110 mill. kr. i indeværende år, bl. a. på grund af de store tab ved afviklingen af forrige års kornordning. For 1954—55 skulle udgifterne ved uændret forlængelse af de to tilskudsordninger og med uændrede kornpriser og smørnotering

beløbe sig til omkring 50 mill. kr., hvoraf langt den overvejende del går til mælkeordningen.

Det samlede resultat bliver, at overskuddet på drifts- og anlægsbudgettet for det kommende år må forventes at blive rundt regnet 100 mill. kr. mindre end i indeværende år, og dette gælder vel at mærke kun, hvis de her fremsatte indtægtslove ikke forringes.

Ved vurderingen af dette skøn bør hensyn tages til den almindelige økonomiske situation.

Økonomi- og arbejdsministeren gav i går her i tinget en oversigt herover. Jeg behøver derfor ikke at gå nærmere ind herpå i dag, men skal blot minde om, at tilrettelæggelsen af finanspolitikken — og det gælder både skattepolitikken og udgiftsbevillingerne — må ske under hensyntagen til den samfundsøkonomiske balance. Problemstillingen er kendt fra de foregående år, hvor man bevidst har stilet mod at opnå et betydeligt overskud på drifts- og anlægsbudgettet for derved at lette presset på valutabalancen og en overgang tillige for at modvirke en inflatorisk indkomst- og prisstigning her i landet.

Der synes ikke i øjeblikket at være inflatoriske tendenser at modvirke, men selvom valutaisituationen er forbedret en del i løbet af de sidste år, er valutareserven dog fortsat lille i forhold til vor samlede udenrigsomsætning. Som økonomi- og arbejdsministeren omtalte i går, må man endog regne med, at det i 1954 kan blive nødvendigt at anvende en del af valuta-beholdningen til afdrag på den udenlandske gæld.

Man må derfor se med nogen betænkelse på udsigterne til et faldende overskud på statsbudgettet, og jeg vil stærkt advare imod forsøg på at forringe det budgetterede overskud. Der råder en betydelig usikkerhed vedrørende den internationale konjunkturudvikling, og det vil derfor ikke være tilrådeligt at foretage skridt, der yderligere vil kunne forringe den valutareserve, der jo skulle være den første stødpude under en eventuel nedgangskonjunktur.

Jeg vil gerne i denne forbindelse yderligere fremhæve, at enhver formindskelse i overskuddet på drifts- og anlægsbudgettet betyder en tilsvarende forøgelse af behovet for

[Finansministeren.]

salg af statsobligationer, idet der fortsat vil blive stillet krav om betydelige udbetalinger fra staten udenfor drifts- og anlægsbudgettet, bl. a. i forbindelse med boligstøttelovgivningen. Ganske vist har salget af statens obligationer i den senere tid været tilfredsstillende; jeg kan oplyse, at der i januar netto blev solgt for 96 mill. kr. og i februar for 69 mill. kr.; men det vil næppe være heldigt, om der opstår en situation, så det bliver nødvendigt at forcere salget af statsobligationer. Dette vil være særlig uheldigt i den kommende tid, hvor store investeringer skal udføres, og det må også af denne grund stærkt frarådes yderligere at forringe overskuddet på statsfinanserne.

Jeg skal herefter gå over til en nærmere, ganske kort omtale af de enkelte lovforslag og begynde med de fire forslag om forbrugs- og motorafgifterne.

Da vi sidst behandlede disse afgiftslove i december og forlængede dem til udgangen af denne måned, gav jeg i det nedsatte udvalg tilsagn om at fremsætte forslagene igen inden udgangen af februar måned. Jeg gik ind herpå, selvom jeg principielt finder det uheldigt og skadeligt for erhvervslivet igennem længere tid at drøfte forbrugsafgifter, i hvert fald ændringer i afgiftssatserne, her i tinget. Særlig uheldigt ville det efter min mening have været, om disse forslag, uden udsigt til behandling i tinget, skulle have været fremsat allerede midt i februar måned. Jeg er derfor taknemlig for — det vil jeg gerne give udtryk for her i dag — at ordførerne for de fire store partier har erklæret sig enige med mig i, at en fremsættelse af lovforslagene nu, hvor tinget igen har påbegyndt sit arbejde, i realiteten måtte siges at indfri det givne tilsagn i udvalget.

Selvom ændringer i forslagenes satser kunne tænkes, ville det dog heller ikke være rimeligt at forelægge sådanne allerede nu, og alene dette motiverer forslagene om en uforandret forlængelse i eet år af de nugældende satser.

Da jeg tillige, som allerede nævnt, ikke mener at kunne undvære indtægterne af disse love og ikke har ønsket at stille forslag om nye afgifter til erstatning for eventuelle ophævelser eller nedsættelser af de gældende satser, vil jeg meget anbefale

tinget en uforandret forlængelse af denne lovgivning.

De løbende overvejelser om en række tekniske ændringer i forslagene vil blive fremskyndet, og det er min agt efterhånden at søge hele denne lovgivning rationaliseret. Det er mit håb, at vi kan finde en form, hvorunder dette arbejde kan ske i et samarbejde mellem alle interesserede parter.

De fire forslag om de direkte skatter til staten og udligningsfonden samt det hermed sammenhængende forslag om børnetilskud er også foreslået forlænget praktisk taget uforandret i eet år.

I fortsættelse af de bestræbelser, som mit parti gentagne gange har gjort sig til talsmand for, er grænsen for skattepligtens indtræden ved indkomstbeskatningen dog foreslået hævet i alle fire forslag. Der er her tale om en ajourføring, der — for at undgå større provenutab — er holdt indenfor beskudne rammer. Trods samtidig foretagne små forhøjelser af beskatningen af de største indtægter vil der dog fremkomme et nettotab på omkring 5 mill. kr.; men det må dog ses på baggrund af den milliardudskrivning, der her er tale om.

Forslaget til udskrivningsloven er således overensstemmende med den for skatteåret 1953—54 gældende udskrivningslov, bortset fra nogle mindre ændringer af skalaen i § 1 vedrørende indkomstskatten til staten af personer. Ved ændringen af skalaen i § 1 foreslås dels en nedsættelse af indkomstskatten for de lavere indtægter og visse mellemindtægter, dels visse mindre forhøjelser.

Personer, hvis skala-indkomst er under 2 400 kr., bliver efter forslaget fritaget for indkomstskat til staten; for skatteåret 1953—54 var den laveste skala-indkomst, der pålignedes indkomstskat til staten, 2 000 kr. Set i forhold til påligningen for 1953—54 medfører forslaget endvidere mindre lettelser for skatteydere med skala-indkomster på op til godt 15 000 kr., svarende til en samlet indkomst på en snes tusinde, og mindre forhøjelser for skatteydere med højere skala-indkomster.

Således som skalaen er udformet, vil der formentlig ikke ved de foreslåede nedsættelser og forhøjelser ske nogen forskydning i det samlede provenu af indkomstskatten.

Efter forslaget vil omkring 80 000 skatte-

[Finansministeren.]

ydere blive fritaget for at svare statsindkomstskat, og samtidig vil efter indenrigsministerens forslag om den fælleskommunale indkomstskat omkring 140 000 skatteydere blive fritaget for at svare denne skat.

Forslaget til en værneskattelov udskriver denne skat for 1954—55 for andre end personer efter lignende regler som de for 1953—54 gældende.

For personers vedkommende er der foreslået en ændring i skalaen i § 2. Som det vil fremgå af de til forslaget knyttede bemærkninger, er antallet af værneskatteydere siden vedtagelsen af den første værneskattelov steget fra 183 000 til 361 000 for 1953—54. For 1954—55 ville antallet antagelig komme op på ca. 400 000. For at begrænse dette antal, således at der under skattepligten kun inddrages personer i de indkomstgrupper, som svarer til dem, man ved den første værneskattelov inddrog under pligten til at svare værneskatt, har man foreslået indkomstgrænsen sat op fra 8 000 kr. til 10 000 kr. — jeg gør her opmærksom på, at det er skalaindkomst, der er tale om. Efter forslaget vil antallet af værneskatteydere for 1954—55 antagelig komme til at udgøre omkring 200 000.

Foruden for de skattepligtige, der ved indkomstgrænsens forhøjelse undtages fra værneskatten, betyder ændringen i skalaen navnlig lettelser for skalaindkomster på op til 12 000 kr. Mindre forhøjelser sætter ind ved en skalaindkomst på godt 40 000 kr., men forslaget vil alligevel betyde et provenutab på omkring 5 mill. kr.

Også forslaget til lov om en tillægssindkomstskat for skatteåret 1954—55 følger de hidtil gældende regler for udskrivningen af denne skat. For skatteåret 1954—55 vil den laveste skalaindkomst, hvoraf der beregnes tillægsskat, udgøre 14 700 kr., hvilket er en forhøjelse på 300 kr.

Forslaget vil indbringe et lille merprovenu, der dog vil blive opslugt af et tilsvarende provenutab ved ændringerne i de fælleskommunale skalaer.

Forslaget til lov om børnetilskud svarer ligeledes til loven om børnetilskud for indeværende skatteår. Når der ikke er foreslået ændringer i den gældende lov, uagtet der har været fremsat visse indvendinger mod overgangen mellem enkelte af trinene i tilskudssatserne, skyldes dette navnlig, at hele børnetilskudsordningen er taget op til nærmere overvejelse i forbindelse med udarbejdelsen af skattereformen, og at man derfor ikke har fundet det hensigtsmæssigt nu at foreslå ændringer i den gældende ordning.

I det hele taget er mange stærkt ønskelige ændringer i de direkte skatter ikke medtaget, da de er indarbejdet i de reformforslag, som vil blive forelagt det høje ting i løbet af april måned. Arbejdet med skattereformplanerne vedrørende både udgiftsfordelingen mellem staten og kommunerne og vedrørende de kommunale og statslige indkomstskattelove er så langt fremme, at jeg har fundet det hensigtsmæssigt at ændre mindst muligt i lovgivningen for det kommende år. Det er mit håb, at det også her ved skal blive muligt hurtigt at få gennemført denne fremsatte presserende lovgivning, således at vi kan tage det egentlige reformarbejde op med fornyet styrke.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale de fremsatte forslag til velvillig behandling i det høje ting.

Formanden: Eksemplarer af de nu fremsatte lovforslag vil blive omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om tillæg til lov om midler til bekæmpelse af plantesygdomme, ukrudt og visse skadedyr, forslag til lov om ændring af giftloven og forslag til lov om ændring af levnedsmiddelloven.

Valgt blev: *Chr. Thomsen, Bladt, Jens Hansen, Lund Jensen, Evald Kristensen, Th.*

Mikkelsen, Viola Nørlov, Chr. Rasmussen, Karlskov Jensen, Vagn Bro, Foged, Henry Hansen, Heick, Poul Claussen, Clausen (Olufshjør), Erna Sørensen og Kirkegaard.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om etablering af en ny færgefart over Store-Bælt.

Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1981; fremsættelsen findes i tidenden sp. 3596).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Horn: Vor gruppe kan anbefale lovforslaget om en ny rute for Store-Bæltsoverfarten. Alle har jo været klar over, at det nuværende beredskab ikke slog til med den udvikling, der er i automobiltransporten, ligesom transporten over Store-Bælt i al almindelighed er stigende. Havde vi mulighed for at bygge en bro, ville der sikkert hurtigt kunne blive enighed om at gå i gang med at bygge broen; det ville være den mest rationelle løsning på overfartsvanskelighederne. Men lige så let det vil være at komme til enighed herom, lige så let er det sikkert at blive enig om, at vi foreløbig kan lade broen ude af betragtning. Dels vides det jo ikke med sikkerhed, om det er teknisk muligt at bygge en bro, dels ved vi, at de økonomiske forudsætninger ikke er tilstede. Begge forhold kræver en længere forberedelse i den nedsatte Store-Bæltbrokommission, der må have rimelig tid til at undersøge mulighederne. Alt taget i betragtning er det vist ikke helt galt, når den højtærede minister i sin fremsættelsestale anslår, at en bro ligger mindst 15—20 år ude i fremtiden; personlig er jeg tilbøjelig til at tro, at det vist vil dreje sig om et noget længere åremål. Ser vi blot på, hvad det vil koste — 70—75 mill. kr. årlig — at forrente opførelsen af en bro på baggrund af de beregninger, der skønsmæssigt er gjort, vil de fleste her i tinget nok vige tilbage for at sige, at vi skulle gå i gang med noget sådant i morgen, selvom teknikerne kom og sagde: nu kan vi klare den tekniske side af sagen. De beløb, der er tale om ved anskaffelsen af den nye færge, færgehavnene, vejbygning m. v., beløber sig da også kun til

godt og vel så meget som selve forrentningen af en ny bro.

Dette lovforslag er en naturlig konsekvens af trafikens udvikling. Man kunne måske sige, at det endogså fremsættes i den ellefte time, hvis beredskabet på Store-Bæltsoverfarten skal holdes i det efter min formening gode plan, det hidtil har været holdt i. Overfartsberedskabet kan jo vurderes ud fra forskellige opfattelser af behovet. Hvis vi skulle anlægge beredskabet efter de „hysteriske sammenbrud“, som det kaldes, også sommetider i pressen, så ville det jo blive helt uoverskuelige investeringer, man skulle præstere for at klare det. Vi ved da også, at til daglig er ventetiden under en halv time ved Store-Bæltsoverfarten. Men lige så tåbeligt det er at placere sig på dette opskruede standpunkt, ville det være at placere sig på det modsatte standpunkt, hvor man siger: ja, bilisterne, hvad jager de egentlig efter? de kan vel ikke have mere hast end andre mennesker, de kan rejse med toget! Jeg mener, at denne betragtning er lige så gal som den første. Vi tror, at overfartsberedskabet må bygge på et behov mellem disse to yderstandpunkter, hvilket jo også er og har været DSBs linie. Vi må trafikmæssigt vænne os til at tænke i automobilets tidsalder og ikke alene i skinnevejens, som de fleste er tilbøjelige til, når de anstiller betragtninger over, hvad Store-Bæltsoverfartens beredskab kan overkomme.

Transporterhvervet har en stigende vægt i hele vort erhvervs- og kulturliv. Hvem tænker forøvrigt på, at transporterhvervet i begyndelsen af 50'erne indgik i nationalproduktet med omkring 10 pct. eller næsten halvdelen af, hvad det såkaldte hovederhverv, landbruget, præstere, en halv million kroner mindre, end hvad hele vor bygge- og anlægsvirksomhed androg? Under disse vilkår finder jeg og mit parti det rimeligt, at der skabes de bedst mulige forhold for biltrafikken, i det hele taget for transporten landsdelene imellem; vi er derfor også indstillet på, at vi må gå til den løsning, der her foreslås.

Vi ved, hvor sårbar Store-Bæltsoverfarten er selv med det anselige beredskab, som DSB har i dag ved Store-Bælt. Jeg tænker her ikke så meget på de isvanskeligheder, som nylig opstod, men mere på,